

•• EIBERSLUST ••
DOOR W. SCHIPPERS

(1.)

NADruk VERBODEN.

Is wel geen groote, maar toch een mooie, schijderachtig gelegen bezitting, het oude „Eiberslust,” en als men den blik slaat op de stevige, door weer en wind grauw geworden muren, dan zou men waarlijk niet zeggen, dat zóóveel winterstormen er tegenaan zijn gebulderd, en zóóveel zonneschijn ze heeft geblakerd.

Evenals de meeste boerenhoeven hier in de streek, ligt ook „Eiberslust” niet vlak aan den rijweg, doch is er door een tamelijk breede sloot van gescheiden.

Een steenen brug met zware ijzeren poort verleent toegang tot het erf, en achter de poort verheffen zich twee eeuwenoude lindeboomen, die hun machtige kruinen dicht ineengestremgeld hebben.

Het woonhuis, met zijn groen geschilderd houtwerk en spits toeloozend dak, is niet zeer groot, doch de daaraan vastgebouwde schuur en stallen zijn zooveel te ruimer, want hoewel de boer van Eiberslust ook koren en andere veldgewassen verbouwt, is zijn voornaamste bron van inkomsten toch de veeveelt.

Het is niet bij toeval, dat de boerderij den naam Eiberslust draagt, want zie, achter op den nok van de groote met riet gedekte schuur ligt het van ruwe takken gevlochten ooievaarsnest en dat bevindt er zich reeds sinds menschenheugenis.

Toen de grootvader van den tegenwoordigen boer zich als jonge man hier vestigde, was zijn eerste werk, een oud wagenwiel op te zoeken en dat met een paar stevige ijzeren bouten op den nok van de schuur vast te maken.

„Kijk vrouw,” had de stoere Idze Jorringa tot de jonge boerin gezegd, „als zich daar nu dezen zomer eibers op nestelen, dan zullen wij met Gods hulp hier geluk en voorspoed beleven, want wij, Friesche boeren, gelooven, dat de eiber geluk aanbrengt.”

Doch de boerin had er om gelachen, en gezegd, dat het een Heidensch denkbeeld was, terwijl ze er ernstig had bijgevoegd, dat het geluk van den mensch van hooger wil afhangt dan van het al of niet nestelen van den ooievaar op het dak van een huis of schuur.

„Dat weet ik, vrouw,” was Idze's antwoord geweest, „daarom heb ik ook gezegd met Gods hulp.” Maar toch had boer Jorringa vergenoegd in de sterke handen gevreeën, toen hij zag, dat een jong eiberpaar de eerste takken vlocht door de spaken van het oude wagenwiel, en hij had achter de schuur, langs den slootkant, een rij jonge populieren geplant, die later het eibernest eenigszins tegen de ruwe noordwesterstormen zouden beschutten.

De jaren waren heengevloten, de eibers gingen en keerden weer, ieder najaar en elke lente; het leven van de bewoners van Eiberslust kende bij afwisseling vreugde en smart, men plukte er rozen uit 's levens gaarde en men droeg er zijn kruis; doch aan stoffelijken voorspoed had het Idze Jorringa op zijn levenspad niet ontbroken, want toen hij op hoogen leeftijd stierf, werd Eiberslust het onbezwaard eigendom van zijn zoon, den eenigen, die hem van de vier was overgebleven.

Deze bereikte niet zulk een hoogen leeftijd als Idze, want toen de vader van Jauk Jorringa, den tegenwoordigen bewoner, achter de oude dorpskerk zijn laatste rustplaats vond, droeg Jauk juist den soldatenrok. Het was namelijk nog niet zoo heel lang geleden, dat Napoleon ook hier te lande de loting had ingevoerd.

Evenals zijn grootvader en vader is ook Jauk Jorringa

een algemeen geacht man in den omtrek, en als hij gewild had, was hij reeds lang lid van den gemeenteraad in het dorp geweest, doch Jorringa was eenigszins eenzellig van natuur en achtte zich voor die dingen niet geschikt. Hoewel Hollander van geboorte, was hij in zijn hart nog een echte Fries, evenals zijn voorvaderen. Van nature een door en door goed man, kon hij in sommige dingen geweldig koppig zijn. Er moest heel wat gebeuren, voor zijn toorn werd opgewekt, doch was dit eenmaal het geval, dan was hij niet gemakkelijk tot bedaren te brengen zonder die drift te hebben geboet, waarover hij dan echter later steeds diep berouw gevoelde.

Zoo geschiedde het eens, dat Jorringa met zijn zoon Idze, een veertienjarigen jongen, naar de paardenmarkt te P. was gegaan, want de boer had een ploegpaard noodig en nam zelf twee mooie jonge paarden mede, die hij verwachtte voor goed geld aan den man te kunnen brengen.

Idze's moeder, de boerin van Eiberslust, was vol bezorgdheid geweest voor haar wilden jongen, en wel driemaal had ze tot haar man gezegd: „Jauk, let toch goed op Idze, en wees voorzichtig met al die wilde paarden op die drukke markt. Rijd vooral niet te hard, want je weet hoe de jongen is.”

„t Zal best terecht komen, moeder,” had Jauk koeltjes opgemerkt, en Sietske, Idze's twaalfjarige zuster, meende, dat een jongen als Idze best op zichzelf passen kon. Lachend had het ondeugende ding haar broer nog nage-roepen, dat hij voor haar en kleine Anna een grooten peperkoek moest meebrengen.

t Was nog tamelijk vroeg in den morgen, toen ze van Eiberslust wegreden, doch t Augustuszonnetje brandde reeds ongewoon fel op de stoffige landwegen, die slechts hier en daar door hoogopgaande wilgenboomen werden beschaduwd. Telkens moest vader Jorringa den wilden Idze vermanen, zijn jong paard te beteugelen, want den knaap, die kon rijden als een geboren cavalierist, begon het sukkeldrafje, dat de boer had ingezet, tamelijk te vervelen, doch deze was niet van plan met bezweete paarden op de markt te komen.

t Ging op de markt reeds levendig toe, toen Jorringa en Idze aankwamen, doch de boer van Eiberslust was op de P. sche paardenmarkt een van ouds bekende figuur, en spoedig was hem een goede plaats aangewezen, waar hij zijn paarden kon vastmaken aan de door een rij zware palen gehaalde lange lijn.

Rustig wachtte Jorringa nu tot een kooplustige een bod naar zijn mooie dieren kwam doen, en onderwijl keek hij eens om zich heen, of er goede werkpaarden op de markt kwamen. Gaandeweg werd het nog drukker, en t loven en bieden was in vollen gang.

De paarden hinnikten en brieschten, de kooplieden tierden en zwetsten; er werd gekocht en verkocht met klinkenden handslag en rammelende guldens.

Joden met augurken, bananen en sinaasappelen, met scharen, kammen, messen en ontelbare andere snuisterijen, ventten met luid geschreeuw hun waren, en klampten bij voorkeur de kuijrende jonge boeren en boerinnen aan, want de kooplui, de werkelijke paardenkopers, moesten ze nu niet in den weg loopen; die hadden het te druk met handelen en nergens anders oog of oor voor.

Reeds twee keer had Jauk Jorringa een goed bod naar zijn paarden afgeslagen. Ervaren koopman als hij was, had hij reeds lang bemerkt, er veel meer geld voor te kunnen maken, omdat er zooveel vraag naar goede jonge paarden was.

„Wel boer, zijn die twee paarden van jou?” hoorde Jorringa zich opeens toeroepen. t Was een groote, ruwe kereel, die deze vraag deed, het echte type van een Noord-Brabantschen paardenkooper. De lange, tot over de knieën reikende blauwe kiel, van boven met een koperen slot vastgemaakt, de hooge laarzen, de dikke doornen stok, dien hij achteloos in de hand hield, dit alles kenteekende hem als den beroepschandelaar.

(Wordt vervolgd.)